

ντάδες, οι υπόλοιποι απλώς εργατιά και έτσι οι περισσότεροι έπαιρναν το δρόμο της ξενιτιάς. Τα δε συνοικέσια ήταν ο πιο εύκολος δρόμος. Στα 16 μου μου προξένησαν τον άνδρα μου. Τα πεθερικά μου ήταν που πρότειναν αυτό το γάμο. Οι δικοί μου είπαν το «ναι». Εγώ: «Ελπίζω ο θεός να με βοηθήσει να βρω ένα καλό άνθρωπο» και ευχαριστώ το θεό που με βοήθησε να βρω «καλό άνθρωπο και καλό οικογενειάρχη». Μια θεία μου μου είπε πριν φύγω «παιδί μου, άλλοι σε γέννησαν και άλλοι σε παίρνουν στην οικογένεια τους. Να έχεις την ευχή μου, να τους σέβεσαι και να τους εκτιμάς». Ευχή που δεν ξέχασα ποτέ μου.

Αυτά έγιναν στο τέλος του 1966. Μετά τις 15 Αυγούστου του 1967 με μια βαλίτσα σχεδόν άδεια, ένα διαβατήριο και ένα αεροπορικό εισιτήριο, την φωτογραφία του μέλλοντος άντρα μου και την ελπίδα στο θεό για καλύτερη ζωή, είμαι έτοιμη για το ταξίδι. Ταξίδι για το άγνωστο, για άλλο τόπο για άλλο κράτος. Για να σκεφτώ, τι γίνεται σήμερα όταν ένα παιδί στα 16 του φεύγει για ταξίδι; Πόσες προετοιμασίες γίνονται, πόσες πληροφορίες έχεις, πόσους αριθμούς από τηλέφωνα κινητά και σταθερά έχεις στη διάθεση σου, που είναι η κάθε στάση, σε πόσα ξενοδοχεία θα διανυκτερεύσεις. Αυτά για σήμερα. Τότε ήταν τότε. Τότε έφευγες για το άγνωστο πιστεύοντας να βρεις μια καλύτερη ζωή. Με την ελπίδα, την προσευχή και με τη βοήθεια του θεού να σου δίνει δύναμη να προχωράς και να ελπίζεις. Να 'μαι λοιπόν, ταξίδι για άλλον τόπο, στο αεροδρόμιο του Ελληνικού. Πολυς κόσμος, όλοι τρέχουν γρήγορα και ακούς πολλές φωνές. Ακολουθώ τον ταξιδιωτικό υπάλληλο. Η βαλίτσα μου πήγε στις αποσκευές. Εγώ με το διαβατήριο, το εισιτήριο, τη φωτογραφία και καμιά 50αριά δολάρια στην τσάντα μου μπήκα στο αεροπλάνο.

Προορισμός μου ο Καναδάς. Ύστερα από αρκετές ώρες ταξίδι το αεροπλάνο προσγειώθηκε. Ο ταξιδιωτικός υπάλληλος πήρε αρκετά άτομα από αυτούς που ταξιδεύαμε και μας πήγε σε ξενοδοχείο να διανυκτερεύσουμε. Το πρωί από πολύ νωρίς μας πήγαν στο αεροδρόμιο, μπήκαμε σε αεροπλάνο και φτάσαμε στον προορισμό μας. Ο άνδρας μου με περίμενε εκεί. Μπήκαμε στο αυτοκίνητο του και φύγαμε. Στο δρόμο βλέπω ότι ο τόπος εδώ είναι διαφορετικός από την Ελλάδα. Πολλά δέντρα, όπου και να κοιτάξεις βλέπεις πρασινάδα, δεν βλέπεις βουνά, ούτε λαγκάδια, δρόμοι μεγάλοι, να τρέχουν πολλά αυτοκίνητα. Σε καμιά ώρα φτάσαμε. Έμεινε στο σπίτι της αδελφής του, η οποία ήταν παντρεμένη και είχαν ένα παιδάκι, 3 χρονών περίπου. Στο ίδιο σπίτι έμεινε και άλλο ανδρόγυνο. Η αδελφή του άντρα της. Ήταν βράδυ και σε λίγο όλοι πήγαν για ύπνο. Την άλλη μέρα το πρωί όταν

σπκώθηκα όλοι είχαν πάει στη δουλειά εκτός από το μικρό και τη θεία του. Η θεία λοιπόν πρόσεχε το μικρό, συγύριζε το σπίτι και ετοιμάζε το φαγητό για όλους. Σε αυτό το σπίτι ήταν όλα βολικά, δηλαδή το κάθε τι εκεί που το χρειαζόσουν, και ωραία. Το σπίτι είχε καλή σε όλα τα δωμάτια από τοίχο σε τοίχο, ήταν ζεστό και άνετο, οι καρέκλες του ξεκούραστες, οι καναπέδες αναπαυτικοί, ένα μεγάλο δωμάτιο που ήταν η κουζίνα και τι δεν είχε μέσα εκεί, τα ράφια γεμάτα με φαγώσιμα, το ψυγείο με φαγητά, γλυκά, φρούτα και ποτά, δίπλα ο νεροχύτης με βρύση να έχει κρύο και ζεστό νερό και λίγο πιο πέρα η κουζίνα για να μαγειρεύεις. Γυρνάς το κουμπί και φτιάχνεις φαγητό. Ακόμα και η τουαλέτα μέσα στο σπίτι, σε κάποιο δωμάτιο στην άκρη του σπιτιού. Δεν χρειάζεται να ανοίξεις την πόρτα να βγεις έξω. Όλα μέσα στο σπίτι κάτω από μία σκεπή. Και σε μια γωνιά, σε ένα μεγάλο δωμάτιο με τους αναπαυτικούς καναπέδες, ένα μεγάλο κουτί με ανθρώπους μέσα να μιλάνε συνέχεια, μονάχα όμως εγώ δεν καταλαβαίνω τι λένε. Το

μεγάλο κουτί φυσικά ήταν η τηλεόραση που και σήμερα ύστερα από 49 χρόνια δυστυχώς δεν τα κατάφερα να μάθω και να

καταλαβαίνω την αγγλική γλώσσα. Το απόγευμα ήρθε πρώτη η αδελφή του άντρα μου, πήρε το μικρό της αγκαλιά και μιλήσαμε αρκετά. Σε λίγο ήρθε και ο άντρας της. Μετά το φαγητό τους κάθισαν μπροστά στην τηλεόραση. Λίγο πιο ύστερα ήρθε και ο άντρας της θείας. Φάγανε και αυτός πήγε για ύπνο, ήταν κουρασμένος και το πρωί θα πήγαινε νωρίς για δουλειά. Ο άντρας μου ήρθε ακόμη πιο αργά διότι δούλεψε λίγες ώρες περισσότερες (υπερωρίες). Αυτή ήταν η ρουτίνα της ζωής τους. Την πρώτη Κυριακή του Σεπτεμβρίου έγινε ο γάμος μας. Όλα έτοιμα να ξεκινήσουμε για την εκκλησία. Εγώ ντυμένη νύφη, ο άντρας μου γαμπρός, η κουνιάδα μου με τον άντρα της και το μικρό αγοράκι τους ντυμένο παραγαμπρός, οι κουμπάροι μας, δυο παράνυφες και μερικά ακόμη άτομα. Το μικρό κρατούσε ένα μαξιλαράκι σε σχήμα καρδιάς με τις δυο

Parramatta Park: Walkathon

Με τα εξαδέλφια στις τουλίπες

29 Αυγούστου 1965: Αν Γιαννιού, τοποθεσία Περγιτάρι μετά το τέλος της λειτουργίας.

βέρες δεμένες πάνω για το μυστήριο του γάμου. Βγήκαμε όλοι έξω από το σπίτι να μπορούμε στα αυτοκίνητα να φύγουμε. Όταν πήγα να μπω στο αυτοκίνητο είδα στο πίσω παράθυρο του αυτοκινήτου το μαξιλαράκι χωρίς τις βέρες. Ρώτησα τον οδηγό δεν ήξερε τίποτα. Μου είπε ότι ο μικρός έφερε το μαξιλαράκι και το έβαλε εκεί. Βγήκαν οι περισσότεροι έξω από τα αυτοκίνητα και έψαχναν για τις βέρες. Δεν τις βρήκαν. Φύγαμε για την εκκλησία, τρέχαμε πάνω από ώρα για να φτάσουμε. Ο πάτερ στην εκκλησία μας είπε: «Οι κουμπάροι έχουν τα στέφανα, δανειστείτε από δυο καλεσμένους τις βέρες τους να γίνει ο το μυστήριο και κατόπιν τις δίνετε πίσω. Μην ξεχνάτε ότι πριν αρκετά χρόνια δεν υπήρχαν δαχτυλίδια και τα στέφανα ήταν κλαριά δέντρων. Εσείς έχετε ωραία στέφανα.» Έτσι κι έγινε. Μετά το γάμο μέναμε στο σπίτι που είχε αγοράσει ο άντρας μου. Όσο για τις βέρες κάποιος τις βρήκε την άλλη μέρα έξω από το σπίτι και μας τις δώσανε. Τώρα το λέω σαν ιστορία. Τότε είχα πληγωθεί πολύ και στενοχωρηθεί. Αλλά πάντα με τη δύναμη του θεού, τη δύναμη της προσευχής, την ελπίδα μας και προσπάθεια μας για καλύτερη ζωή είμαστε καλά. Περάσαμε και ξεπεράσαμε ότι δυσκολίες μας βρήκαν στη ζωή μας.

Τα γενέθλια του γιου μας

